

ลักษณะการออกเสียง

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาไทยถิ่นพัทลุง*

สุจิน แก้วกลม **

1. คำนำ

ผู้วิจัยเป็นคนพัทลุงโดยกำเนิดและใช้ภาษาถิ่นพัทลุงเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน มีข้อสังเกตว่าคนพัทลุงออกเสียงพยัญชนะต้นของคำบางคำแตกต่างจากภาษาย่อยอื่นของภาษาไทยถิ่นใต้ และต่างจากการออกเสียงในภาษาไทยมาตรฐาน ลักษณะการออกเสียงพยัญชนะต้นซึ่งทำให้ผู้ฟังสามารถคาดเดาได้ว่าผู้พูดเป็นคนพัทลุงนี้ก็คือ คนพัทลุงมักจะออกเสียงพยัญชนะต้นของคำบางคำที่คนไทยได้ถิ่นอื่นๆ และคนพูดภาษาไทยมาตรฐานออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม เป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม เช่น

	ภาษาไทยถิ่นพัทลุง	ภาษาไทยถิ่นใต้อื่นและภาษาไทยมาตรฐาน
“พี”	[pi: ^h]	[phi: ^h]
“เพื่อน”	[pʰiǎn ^h]	[pʰiǎn ^h]
“ที”	[ti: ^h]	[tʰi: ^h]
“ถอน”	[tɔn ^h]	[tʰɔn ^h]
“เชื้อ”	[tʰɕʰiǎ ^h]	[tʰtʰiǎ ^h]
“ชุป”	[tʰɕʰup ^h]	[tʰtʰup ^h]
“คัด”	[kʰat ^h]	[kʰat ^h]
“ขบ”	[kʰop ^h]	[kʰop ^h]

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงในแต่ละพื้นที่มีการออกเสียงแตกต่างกัน คือ บางพื้นที่มีผู้ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของคำดังกล่าวเป็นเสียง [ph, th, ch, kh] แต่บางพื้นที่มีผู้ออกเสียงเป็นเสียง [p,t,c,k]

สิ่งที่ผู้วิจัยสังเกตพบก่อกำกับที่ซึ่งไม่เคยมีผู้ใดศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาถิ่นพัทลุงในเชิงพื้นที่ภาษามาก่อน ทำให้ผู้วิจัยประสงค์จะศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาถิ่นพัทลุงว่า พื้นที่ใดในจังหวัดพัทลุงที่มีผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำเหล่านั้นเป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องมีลม ซึ่งตรงกับการออกเสียงในภาษาไทยถิ่นใต้อื่นๆ และภาษาไทยมาตรฐาน และพื้นที่ใดมีผู้ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำเหล่านั้นเป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องไม่มีลม ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาถิ่นพัทลุง

2. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับจังหวัดพัทลุง

พัทลุงเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ของประเทศไทย มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ	จดเขตอำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช และอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
ทิศใต้	จดเขตอำเภอรัตภูมิ จังหวัดสงขลา

* “หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม” หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะต้น /ph,th,ch,kh/ ในคำบางคำในภาษาถิ่นพัทลุง ซึ่งผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงแปรเป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม และเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม ในขณะที่ในภาษาไทยกรุงเทพฯออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมเสมอ

** นักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เขียนประกอบการศึกษา วิทยานิพนธ์ ปีการศึกษา 2537

ทิศตะวันออก	จดทะเลสาบสงขลาติดต่อกับอำเภอระโนด กิ่งอำเภอกระเสลีนธุ์ อำเภอสิงหนคร และอำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา
ทิศตะวันตก	จดเขตอำเภอปะเหลียน อำเภอย่านตาขาว อำเภอห้วยยอด และอำเภอเมืองตรัง จังหวัดตรัง

ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของจังหวัดพัทลุงโดยทั่วไปคือ ทางตะวันตกเป็นแนวภูเขาสลับซับซ้อนแล้วค่อยลาดต่ำลงมาทางทิศตะวันออกจนจดทะเลสาบ พื้นที่ของจังหวัดจึงอาจแบ่งเป็นเขตๆ ได้ดังนี้ คือ เขตเทือกเขาและที่ราบสูงได้แก่พื้นที่ทางทิศตะวันตก เขตที่ราบสลับเนินเขาได้แก่พื้นที่ตอนกลาง เขตที่ราบชายฝั่งทะเลสาบและเขตหมู่เกาะในทะเลสาบได้แก่พื้นที่ทางทิศตะวันออก

จังหวัดพัทลุงแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 7 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองพัทลุง ควนขนุน เขาย้อย ปากพะยูน ทุ่งนาหมื่น และป่าบอน กับอีก 3 กิ่งอำเภอ ได้แก่ กิ่งอำเภอศรีบรรพต กิ่งอำเภอป่าพยอม กิ่งอำเภอบางแก้ว

ประชากรส่วนใหญ่ของจังหวัดพัทลุงนับถือศาสนาพุทธคิดเป็นร้อยละ 92.8 นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 7 และนับถือศาสนาคริสต์ร้อยละ 0.2 ของประชากรทั้งหมด ประชากรประกอบอาชีพทำนาทำสวนมากที่สุด นอกจากนี้มีการเลี้ยงสัตว์และการประมง สำหรับอุตสาหกรรมยังมีผู้ประกอบการน้อยมาก

ลักษณะทางวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีของจังหวัดพัทลุงคล้ายคลึงกับท้องถิ่นอื่นๆ ในภาคใต้ เช่น การทำบุญเดือนสิบ การชักพระ การบวช การแต่งงาน การทำศพ เป็นต้น และชาวพัทลุง ยังคงดำรงรักษาเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่นไว้อย่างมั่นคง เช่นเดียวกับวัฒนธรรมในการใช้ภาษาคำคือ ประชาชนส่วนใหญ่จะใช้ภาษาไทยถิ่นพัทลุงในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ส่วนภาษาไทยมาตรฐานมีผู้ใช้บ้างแต่เป็นส่วนน้อย (สำนักงานจังหวัดพัทลุง, 2536:4-5)

3. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาถิ่นพัทลุง

ภาษาถิ่นพัทลุงเป็นภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นใต้กลุ่มเดียวกับภาษาไทยถิ่นตรัง กระบี่ นครศรีธรรมราช สงขลาและสตูล เนื่องจากมีลักษณะทางภาษาคำคล้ายคลึงกับภาษาถิ่นย่อยเหล่านี้ ดังที่มีนักภาษาศาสตร์หลายคนกล่าวถึงภาษาถิ่นพัทลุงไว้ อาทิ บราวน์ (J.Marvin Brown, 1965. อ้างถึงใน กระจพันธ์ แก้วขนะ, 2531:14) กล่าวถึงภาษาถิ่นพัทลุง (อำเภอควนขนุน) ว่า มีลักษณะคล้ายกับภาษาถิ่นตรัง ภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชและภาษาถิ่นกระบี่ ดิลเลอร์ (Anthony Van Nostrand Diller อ้างถึงใน กระจพันธ์ แก้วขนะ 2531:4) กล่าวถึงภาษาถิ่นพัทลุงว่ามีลักษณะทางภาษาเป็นภาษากลุ่มเดียวกับภาษาถิ่นสงขลา ภาษาถิ่นตรังบางส่วนและภาษาถิ่นสตูลบางส่วน และฉันทส ทองช่วย (2527. อ้างถึงใน กระจพันธ์ แก้วขนะ, 2531:4) มีความเห็นว่าภาษาถิ่นพัทลุงมีระบบเสียงระบบไวยากรณ์ ความหมายของคำบางคำ ตลอดจนวัฒนธรรมการใช้ภาษาคำคล้ายคลึงกับภาษาไทยถิ่นในกลุ่มเดียวกัน คือ ภาษาถิ่นตรัง ภาษาถิ่นกระบี่ ภาษาถิ่นนครศรีธรรมราชและภาษาถิ่นสงขลาบางอำเภอ (ระโนด สิงหนคร กระเสลีนธุ์) นอกจากนี้ กระจพันธ์ แก้วขนะ (2531:5) ได้ศึกษาลักษณะเฉพาะของภาษาไทยถิ่นที่ให้อยู่ในปัจจุบันในจังหวัดพัทลุงโดยเปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐานในเรื่องระบบเสียง ระบบไวยากรณ์และความหมายของคำบางคำที่น่าสนใจ

จากการศึกษาของฉันทส ทองช่วย (2527. อ้างถึงใน กระจพันธ์ แก้วขนะ, 2531) ระบบเสียงภาษาพัทลุง มีลักษณะดังนี้

1. ระบบเสียงวรรณยุกต์ ประกอบด้วยหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 7 หน่วยเสียง คือ
 - /1/ มี 2 เสียงย่อย คือ สูง-ระดับ-ตกตอนท้าย และ สูง-ระดับ
 - /2/ มี 2 เสียงย่อย คือ สูง-เลื่อนลง และ สูง-ตก
 - /3/ มี 2 เสียงย่อย คือ กลาง-ขึ้น-ตก และ กลาง-ขึ้น
 - /4/ กลาง-ระดับ
 - /5/ กลาง-เลื่อนลง
 - /6/ ต่ำ-ระดับ
 - /7/ มี 2 เสียงย่อย คือ ต่ำ-เลื่อนลง และ ต่ำ-ตก
2. ระบบเสียงพยัญชนะ ประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว 21 หน่วยเสียง คือ /p.ph.b.t.th.d.c.ch.k.kh.?, s.h.m.n.

กฺ,ร.พ.?,จ./ มีเสียงพยัญชนะประสม 13 หน่วยเสียง คือ /pl,pr,phl,phr,tr,kl,kr,kw,khl,khr,khw,ml,mr/ และมีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย 9 หน่วยเสียง คือ /-p,-t,-k,-ʔ,-m,-n,-ŋ,-w,-ɰ/

3. ระบบเสียงสระ ประกอบด้วยหน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้นและสระเดี่ยวยาว 18 หน่วยเสียงคือ /i:,e:,e:,ɛ,ɛ:,f:,f:,o:,a:,a:,u:,u:,o:,o:,ɔ:,ɔ:/ และมีหน่วยเสียงสระประสม 3 หน่วยเสียง คือ /ia,fa,ua

ระบบเสียงภาษาถิ่นพัทลุงที่เสนอโดยฉันทส ทองช่วย ดังกล่าวมาข้างต้นนี้เป็นระบบเสียงที่ผู้วิจัยจะใช้อ้างอิงในงานวิจัยเรื่องนี้

4. วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามวิธีการศึกษาภาษาถิ่น ดังนี้

4.1 การกำหนดจุดเก็บข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาไทยถิ่นใต้ และภาษาไทยถิ่นพัทลุงเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยแล้วได้ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับจังหวัดพัทลุงเพื่อแบ่งพื้นที่ศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดเขตพื้นที่ที่จะเก็บข้อมูลเป็น 10 พื้นที่ตามเขตการปกครองที่แบ่งพื้นที่เป็น 7 อำเภอ และ 3 กิ่งอำเภอ โดยกำหนดอักษรย่อเพื่อใช้เรียกพื้นที่ที่เป็นสถานที่เก็บข้อมูล 10 พื้นที่ ดังนี้

พท.1	หมายถึง	กิ่งอำเภอป่าพะยอม
พท.2	หมายถึง	กิ่งอำเภอศรีบรรพต
พท.3	หมายถึง	อำเภอควนขนุน
พท.4	หมายถึง	อำเภอเมือง
พท.5	หมายถึง	อำเภอกงหรา
พท.6	หมายถึง	อำเภอเขาชัยสน
พท.7	หมายถึง	กิ่งอำเภอบางแก้ว
พท.8	หมายถึง	อำเภอตะโหมด
พท.9	หมายถึง	อำเภอป่าบอน
พท.10	หมายถึง	อำเภอปากพะยูน

4.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยคัดเลือกคำที่จะนำไปศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในคำภาษาไทยมาตรฐานที่คนไทยถิ่นใต้อื่นๆ ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม แต่คนพัทลุงออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม โดยพิจารณาจากคำที่ผู้วิจัยคิดว่าคนพัทลุงคุ้นเคยและใช้ในชีวิตประจำวันจำนวน 12 คำ ได้แก่ เพื่อน พี่ พ่อ ที่ ทอง ดอน เข็ด เขื่อ ขุบ คัด คอ ขบ หลังจากนั้นจึงสร้างแบบเก็บข้อมูลภาษา

4.3 การคัดเลือกผู้บอกภาษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้บอกภาษาดังต่อไปนี้

- จำนวน เลือกผู้บอกภาษาพื้นที่ละ 2 คน
- เพศ เลือกผู้บอกภาษาในแต่ละพื้นที่เป็นเพศหญิง 1 คน เพศชาย 1 คน
- วัย เลือกผู้บอกภาษาที่มีอายุระหว่าง 35-55 ปี
- การศึกษา เลือกผู้บอกภาษาที่มีการศึกษาไม่เกินระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.3)
- ถิ่นที่อยู่ ผู้บอกภาษาต้องเป็นผู้ที่เกิดและตั้งถิ่นฐานอยู่ในพื้นที่ที่จะศึกษาโดยไม่เคยอพยพโยกย้ายไปอยู่ที่อื่น
- คุณสมบัติอื่น ผู้บอกภาษาจะต้องใช้ภาษาถิ่นพัทลุงในชีวิตประจำวัน เป็นคนที่สนใจและให้ความร่วมมือการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี และพูดออกเสียงได้ชัดเจน

จากเกณฑ์การคัดเลือกผู้บอกภาษาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสามารถคัดเลือกผู้บอกภาษาได้จำนวน 20 คน ดังรายชื่อต่อไปนี้

ผู้บอกภาษา พท.1-กิ่งอำเภอป่าพะยอม	นายเฉลิม หนูดำ	(48 ปี)
	นางโสภา จิมรัก	(47 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.2-กิ่งอำเภอศรีบรรพต	นางประเทือง อินริสพงษ์	(43 ปี)
	นายบุญ ใจเกล้า	(42 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.3-อำเภอควนขนุน	นางสมจิต ยิ่งคำนุ่น	(41 ปี)
	นายสมควร คชภักดี	(40 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.4-อำเภอเมือง	นายสมศักดิ์ บุญสนิท	(45 ปี)
	นางเจียว บุญคง	(42 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.5-อำเภอกงหรา	นางอัมพร เกตุแสง	(39 ปี)
	นายประจวบ มิ่งขวัญ	(47 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.6-อำเภอเขาชัยสน	นางสมใจ พรหมแก้ว	(44 ปี)
	นายวินัย ชูสุวรรณ	(42 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.7-กิ่งอำเภอบางแก้ว	นายหนุ่ม สงทิพย์	(50 ปี)
	นางเรียม พรหมจันทร์	(44 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.8-ตะโหมด	นางอุไร สว่างรัตน์	(40 ปี)
	นายวิน ขวัญเพชร	(45 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.9-อำเภอบ้านอน	นางยินดี หนูรักษ์	(50 ปี)
	นายเกลิอน เพ็งสงฆ์	(42 ปี)
ผู้บอกภาษา พท.10-อำเภอปากพะยูน	นางหนูคลี่ เกื้อสุข	(37 ปี)
	นายแคล้ว เพชรแก้ว	(46 ปี)

4.4 การเก็บข้อมูลภาคสนาม

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระยะยาว 411-514 (ภาษาถิ่น) ซึ่งผู้วิจัยมีเวลาในการเก็บข้อมูลจำกัด ดังนั้นนอกจากการเก็บข้อมูลในพื้นที่อำเภอเมืองแล้ว ผู้วิจัยมิได้เดินทางไปเก็บข้อมูลในพื้นที่อำเภอและกิ่งอำเภออื่นๆ อีก 9 จุด แต่ได้เก็บข้อมูลโดยการไปรออยู่ที่สถานีรถประจำทาง 3 แห่งที่อยู่ในอำเภอเมือง ได้แก่ ท่ารถประจำทางท่ามิหรำ ท่ารถประจำทางแม่ขีร์ และท่ารถประจำทางป่าบอน ซึ่งเป็นศูนย์กลางในการเดินทางไปยังอำเภอและกิ่งอำเภออื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยคาดว่าจะได้พบกับผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่จะทำการศึกษา และสามารถคัดเลือกหาผู้บอกภาษาตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้

เมื่อผู้วิจัยพบบุคคลที่คาดว่าจะมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ก็เข้าไปสอบถามสถานที่ที่เป็นจุดหมายปลายทางหรือสถานที่อยู่อาศัย แล้วจึงชี้แจงให้ทราบถึงความต้องการของผู้วิจัยเกี่ยวกับการทำวิจัย และซักถามประวัติ เมื่อพบว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติเป็นผู้บอกภาษาตามความต้องการจึงเริ่มเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำ และบันทึกข้อมูลลงในแบบสอบถามที่ได้จัดเตรียมไว้แล้ว

5. ผลการศึกษา

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่จัดบันทึกไว้มาพิจารณาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำข้อมูลว่า มีลักษณะการออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องมีลมหรือไม่มีลม และในแต่ละพื้นที่ในจังหวัดพัทลุงมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นนี้แตกต่างกันหรือไม่อย่างไร การศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องในภาษาไทยถิ่นพัทลุงในคำจำนวน 12 คำ ปรากฏผลดังนี้

ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาไทยมาตรฐานเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [p t c k] และเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [ph th ch kh] ซึ่งลักษณะการออกเสียงในแต่ละ

พื้นที่มีความแตกต่างกัน ดังจะแสดงลักษณะการออกเสียงแต่ละหน่วยเสียงในแต่ละพื้นที่ด้วยตารางและแผนที่ ดังนี้

5.1 ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ริมฝีปากทั้งคู่ ในคำว่า “เพื่อน พี่ พ่อ”

ผู้พูดภาษาพัทลุงในเขตพื้นที่ พท.2,3,5,6,7,8,10 ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ริมฝีปากทั้งคู่ ในคำ “เพื่อน พี่ พ่อ” เป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [p] ส่วนผู้พูดภาษาพัทลุงในเขตพื้นที่ พท.1,4,9 ออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องมีลม [ph] ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ริมฝีปากทั้งคู่ ในพื้นที่จังหวัดพัทลุงดังแสดงในตารางที่ 1 และแผนที่ 1

คำ		พื้นที่									
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
เสียง	[p]		+	+		+	+	+	+		+
	[ph]	+			+						+

ตารางที่ 1 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ริมฝีปากทั้งคู่ ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในคำ “เพื่อน พี่ พ่อ”

5.2 ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ปุ่มเหงือกในคำ “ที่ ทอง ถอน”

ผู้พูดภาษาพัทลุงในเขตพื้นที่ พท.5,6,7,9,10 ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ปุ่มเหงือกในคำ “ที่ ทอง ถอน” เป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [t] ส่วนผู้พูดภาษาพัทลุงในเขตพื้นที่ พท.1,2,3,4,8 ออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องมีลม [th] ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ปุ่มเหงือกในพื้นที่จังหวัดพัทลุงดังแสดงในตารางที่ 2 และแผนที่ 2

คำ		พื้นที่									
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
เสียง	[t]					+	+	+		+	+
	[th]	+	+	+	+				+		

ตารางที่ 2 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ปุ่มเหงือก ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในคำ “ที่ ทอง ถอน”

5.3 ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานแข็ง ในคำ "เซ็ด เชื้อ ขุบ"

ผู้พูดภาษาพัทลุงในเขตพื้นที่ พท.5.6 ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานแข็งในคำ "เซ็ด เชื้อ ขุบ" เป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [c] ส่วนผู้พูดภาษาพัทลุงในเขตพื้นที่ พท.1,2,3,4,7,8,9,10 ออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องมีลม [ch] ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานแข็งในพื้นที่จังหวัดพัทลุง ดังแสดงในตารางที่ 3 และแผนที่ 3

คำ		พื้นที่									
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
เสียง	[c]					+	+				
พ.ต้น	[ch]	+	+	+	+			+	+	+	+

ตารางที่ 3 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานแข็ง ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในคำ "เซ็ด เชื้อ ขุบ"

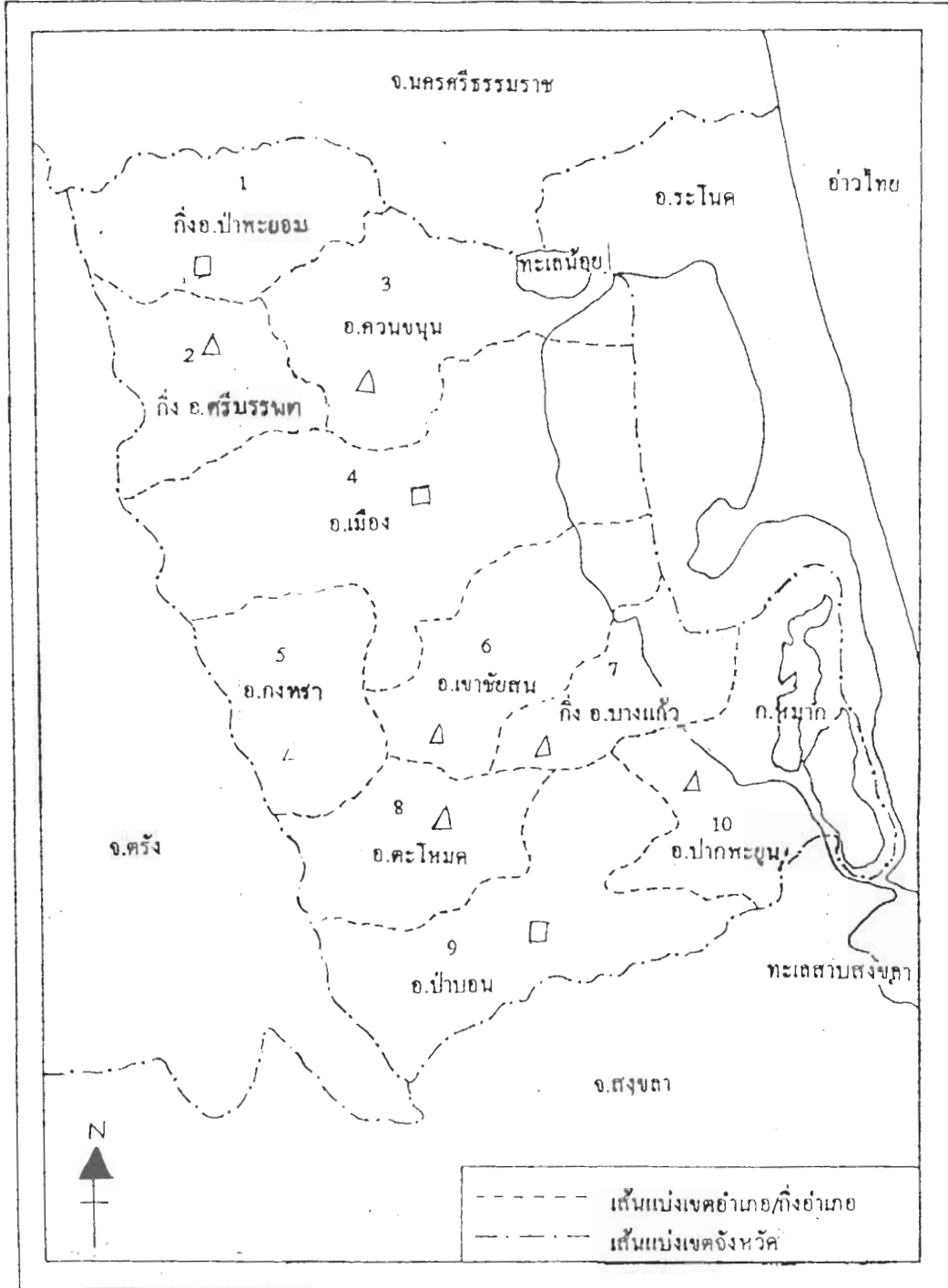
5.4 ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานอ่อนในคำ "คัต คอ ขบ"

ผู้พูดภาษาพัทลุงในเขตพื้นที่ พท.1,5,6,9 ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานอ่อน ในคำ "คัต คอ ขบ" เป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [k] ส่วนผู้พูดภาษาพัทลุงในเขตพื้นที่ พท.2,3,4,7,8,10 ออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องมีลม [kh] ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานอ่อนในพื้นที่จังหวัดพัทลุงดังแสดงในตารางที่ 4 และแผนที่ 4

คำ		พื้นที่									
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
เสียง	[k]	+				+	+			+	
พ.ต้น	[kh]		+	+	+			+	+		+

ตารางที่ 4 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานอ่อน ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในคำ "คัต คอ ขบ"

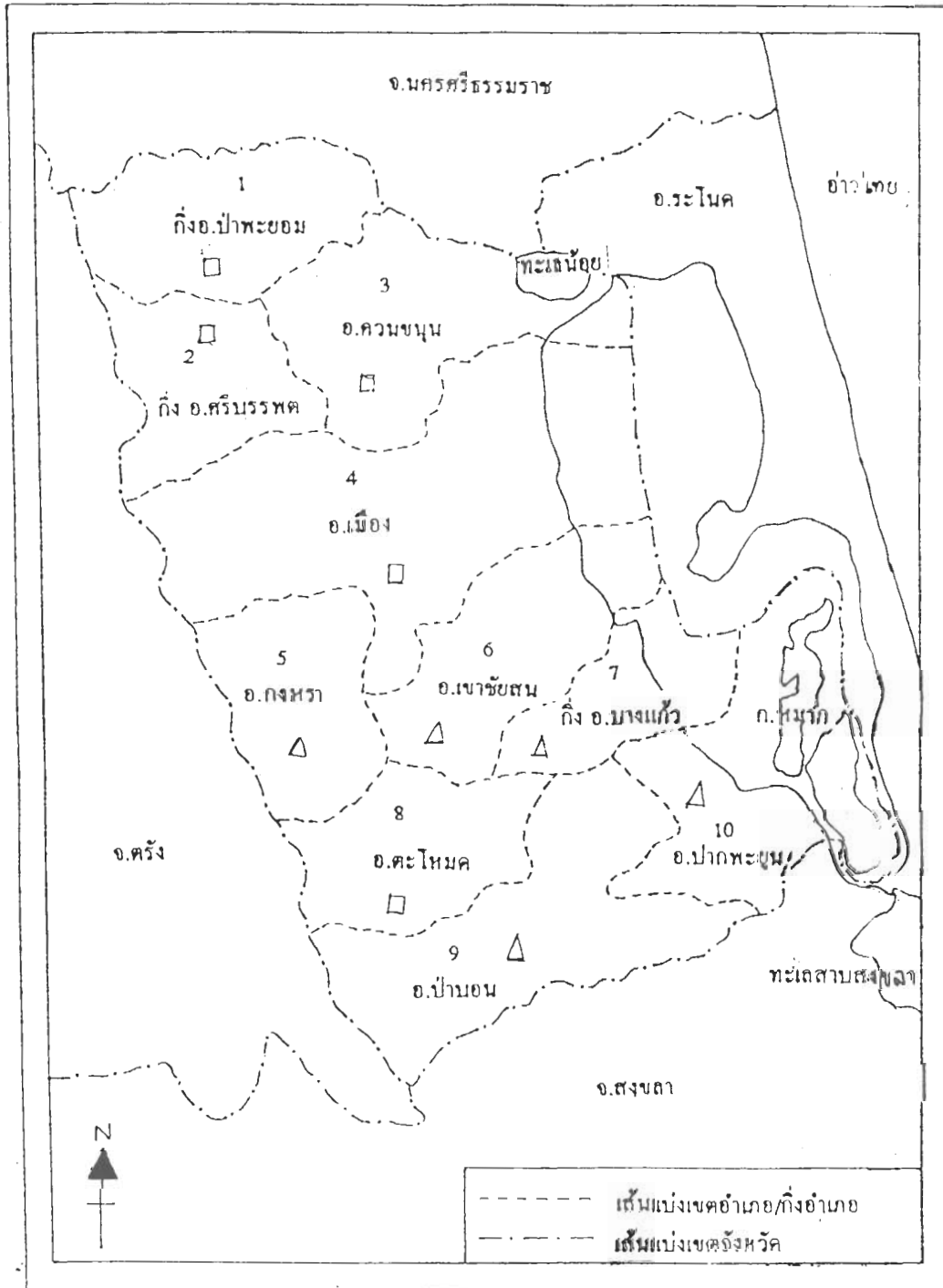
แผนที่ 1 แสดงการกระจายของการออกเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม เกิดที่ริมฝีปากทั้งคู่ ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในคำ "เพื่อน พี่ พ่อ"

□ แทนการออกเสียงมีลม [ph]

△ แทนการออกเสียงไม่มีลม [p]

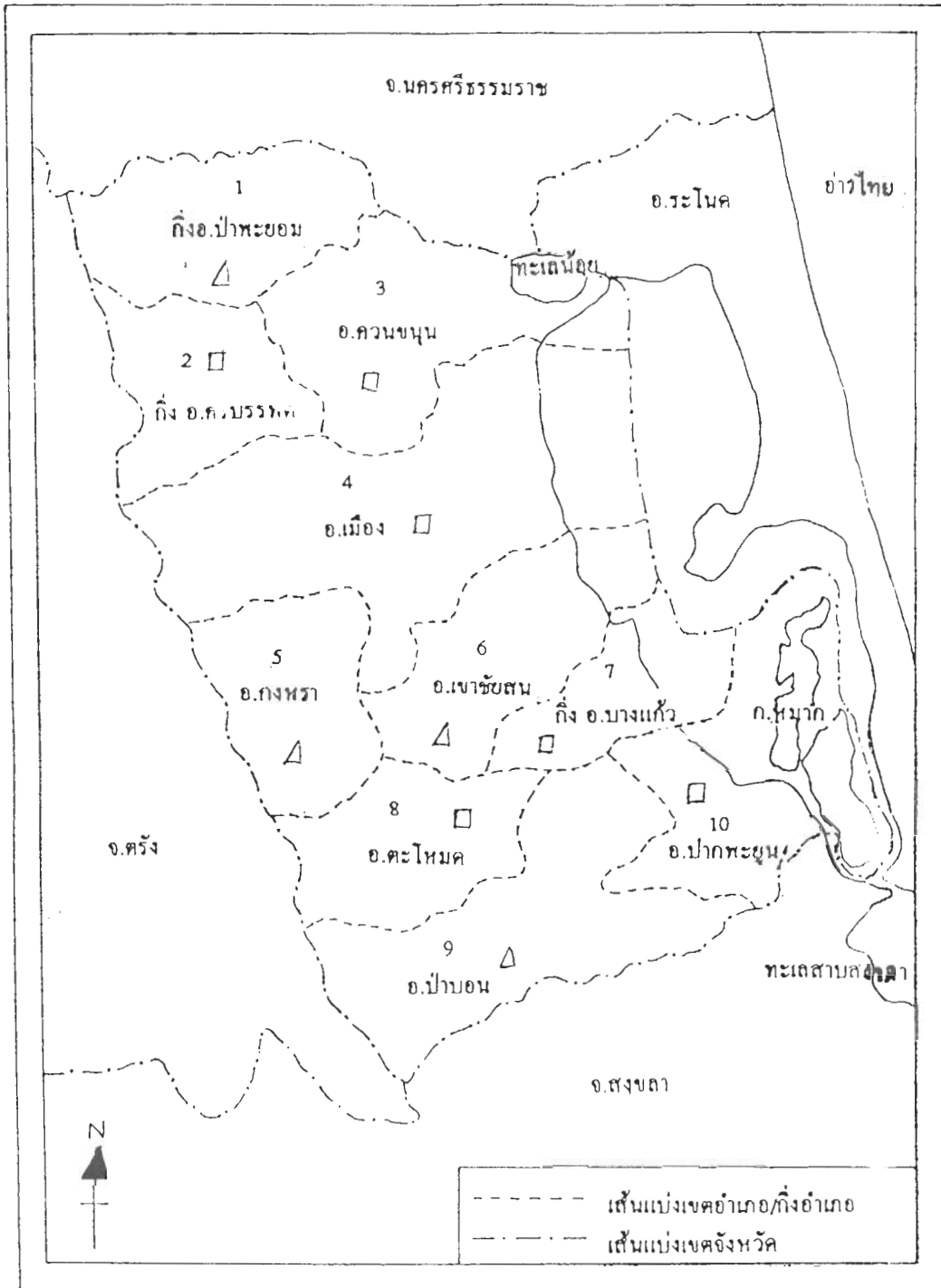
แผนที่ 2 แสดงการกระจายของการออกเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระดับเปิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ปุ่มเหงือก
ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในคำ "ที่ ทอง ออน"

□ แทนการออกเสียงมีลม [h]

△ แทนการออกเสียงไม่มีลม [ʔ]

แผนที่ 4 แสดงการกระจายของการออกเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระดับเปิดไม่ก้องมีลมเกิดที่เพดานอ่อน ในภาษาไทยถิ่นพัทลุงในคำ "คัต คอ ขบ"

□ แทนการออกเสียงมีลม [kh]

△ แทนการออกเสียงไม่มีลม [k]

6. อภิปรายผล

เนื่องจากผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตไว้ตั้งแต่แรกว่า ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องมีลมเป็นเสียงไม่มีลมเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทยถิ่นพัทลุง ผู้วิจัยจึงใคร่จะพิจารณาเปรียบเทียบการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นเสียงไม่มีลมและเสียงมีลมในแต่ละพื้นที่ให้เห็นชัดเจน ดังนี้

ลักษณะการออกเสียงพยัญชนะต้น		พื้นที่									
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
เสียงไม่มีลม	[p]		+	+		+	+	+	+		+
	[t]					+	+	+		+	+
ลม	[c]					+	+				
	[k]	+				+	+			+	
เสียงมีลม	[ph]	+			+					+	
	[th]	+	+	+	+				+		
ลม	[ch]	+	+	+	+			+	+	+	+
	[kh]		+	+	+			+	+		+

ตารางที่ 5 แสดงการกระจายของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในพื้นที่จังหวัดพัทลุง

จากข้อมูลในตารางที่ 5 ผู้วิจัยจัดกลุ่มภาษาย่อยของภาษาไทยถิ่นพัทลุงเป็น 6 กลุ่ม ตามลักษณะการออกเสียงที่เหมือนกันได้แก่

กลุ่มที่ 1 พ.ท. 4 ได้แก่ พื้นที่ในอำเภอเมือง เป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงแบบมีลมทุกหน่วยเสียง คือ [ph,th,ch,kh]

กลุ่มที่ 2 พ.ท. 1 ได้แก่ พื้นที่ในกิ่งอำเภอป่าพะยอม เป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงทั้งแบบมีลมและไม่มีลม โดยออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานเพดานอ่อนเป็นเสียงไม่มีลม [k] และออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานริมฝีปากทั้งคู่ ฐานปุ่มเหงือก และฐานเพดานแข็งเป็นเสียงมีลม [ph,th,ch]

กลุ่มที่ 3 พ.ท. 2, 3, 8 ได้แก่ พื้นที่ในกิ่งอำเภอศรีบรรพต อำเภอควนขนุน และอำเภอตะโหมด เป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงทั้งแบบมีลมและไม่มีลม โดยออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานริมฝีปากทั้งคู่ เป็นเสียงไม่มีลม [p] และออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานปุ่มเหงือก ฐานเพดานแข็ง และฐานเพดานอ่อนเป็นเสียงมีลม [th,ch,kh]

กลุ่มที่ 4 พ.ท. 7, 10 ได้แก่ พื้นที่ในกิ่งอำเภอบางแก้วและอำเภอบางแก้ว เป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงทั้งแบบมีลมและไม่มีลม โดยออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานริมฝีปากทั้งคู่และฐานปุ่มเหงือกเป็นเสียงไม่มีลม [p,t] และออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานเพดานแข็ง และฐานเพดานอ่อนเป็นเสียงมีลม [ch,kh]

กลุ่มที่ 5 พ.ท. 9 ได้แก่ พื้นที่ในอำเภอป่าบอน เป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงทั้งแบบมีลมและไม่มีลม โดยออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานปุ่มเหงือกและฐานเพดานอ่อนเป็นเสียงไม่มีลม [t,k] และออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานริมฝีปากทั้งคู่และฐานเพดานแข็ง เป็นเสียงมีลม [ph,ch]

กลุ่มที่ 6 พ.ท. 5. 6 ได้แก่ พื้นที่ในอำเภอองครักษ์และอำเภอเขาชัยสน เป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงแบบมีลมทุกหน่วยเสียง คือ [p,t,c,k]

จากการกระจายของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพัทลุงดังที่แสดงในตารางที่ 5 ผู้วิจัยใคร่อภิปรายผลโดยสรุปดังนี้

ลักษณะการออกเสียงกลุ่มที่ 1 (พื้นที่อำเภอเมือง) ซึ่งผู้บอกภาษาออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของคำที่ใช้ทดสอบทุกคำเป็นเสียงมีลมแสดงให้เห็นว่า ในพื้นที่นี้มีลักษณะการออกเสียงในภาษาเป็นแบบภาษาไทยมาตรฐาน หรือภาษาใต้ถิ่นอื่น

ลักษณะการออกเสียงกลุ่มที่ 2.3 (พื้นที่กิ่งอำเภอป่าพะยอม กิ่งอำเภอศรีบรรพต อำเภอควนขนุน อำเภอตะโหมด) ซึ่งผู้บอกภาษาออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของคำที่ใช้ทดสอบเป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม แสดงให้เห็นว่า ในพื้นที่นี้มีลักษณะการออกเสียงในภาษาเป็นแบบภาษาไทยมาตรฐานหรือภาษาใต้ถิ่นอื่น มากกว่าการคงลักษณะการออกเสียงแบบดั้งเดิมของภาษาถิ่นพัทลุง และมีแนวโน้มว่ากำลังจะกลายเป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงแบบมีลมทั้งหมดเช่นเดียวกับพื้นที่อำเภอเมือง

ลักษณะการออกเสียงกลุ่มที่ 4.5 (กิ่งอำเภอบางแก้ว อำเภอป่าบอน อำเภอปากพะยูน) ซึ่งผู้บอกภาษาออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของคำที่ใช้ทดสอบเป็นเสียงไม่มีลมเท่ากับเสียงมีลม แสดงให้เห็นว่า ในพื้นที่นี้กำลังมีการแข่งขันกันระหว่างการออกเสียงแบบดั้งเดิมกับการออกเสียงแบบภาษาไทยมาตรฐานหรือภาษาใต้ถิ่นอื่น

ลักษณะการออกเสียงกลุ่มที่ 6 (อำเภอองครักษ์ อำเภอเขาชัยสน) ซึ่งผู้บอกภาษาออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของคำที่ใช้ทดสอบทุกคำเป็นเสียงไม่มีลมแสดงให้เห็นว่าในพื้นที่นี้ยังคงลักษณะการออกเสียงแบบไม่มีลมอันเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาพัทลุงไว้ได้

เมื่อพิจารณาการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมที่มีฐานที่เกิดของเสียงต่างกัน จะพบว่าเสียงที่มีฐานที่เกิดต่างกันจะมีลักษณะการออกเสียงแบบมีลมและไม่มีลม กระจายตามพื้นที่ต่างกันดังนี้

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานริมฝีปาก มีผู้บอกภาษาออกเสียงแบบไม่มีลม [p] ใน 7 พื้นที่ และออกเสียงแบบมีลม [ph] ใน 3 พื้นที่

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานปุ่มเหงือก มีผู้บอกภาษาออกเสียงแบบไม่มีลม [t] ใน 5 พื้นที่ และออกเสียงแบบมีลม [th] ใน 5 พื้นที่

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานเพดานแข็ง มีผู้บอกภาษาออกเสียงแบบไม่มีลม [c] ใน 2 พื้นที่ ออกเสียงแบบมีลม [ch] ใน 8 พื้นที่

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานเพดานอ่อน มีผู้บอกภาษาออกเสียงแบบไม่มีลม [k] ใน 4 พื้นที่ และออกเสียงแบบมีลม [kh] ใน 6 พื้นที่

ลักษณะการกระจายของการออกเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมที่มีฐานที่เกิดของเสียงต่างกันในพื้นที่ต่างกันดังกล่าวข้างต้น อาจอภิปรายโดยสรุปได้ดังนี้

การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานริมฝีปาก ผู้พูดภาษาพัทลุงยังคงออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม คิดเป็นอัตราส่วนพื้นที่ 7:3 ซึ่งแสดงว่าคนพัทลุงส่วนใหญ่ยังคงรักษาการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานริมฝีปากเป็นเสียงไม่มีลม อันเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาพัทลุงไว้ได้ดีกว่าการออกเสียงหน่วยเสียงที่มีฐานที่เกิดอื่น ในขณะที่การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องที่ฐานเพดานแข็ง มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการออกเสียงจากเสียงไม่มีลมเป็นเสียงมีลมก่อนเสียงที่มีฐานที่เกิดอื่นมากที่สุด คือ ออกเสียงเป็นเสียงมีลมมากกว่าไม่มีลม คิดเป็นอัตราส่วนของพื้นที่ 8:2 ซึ่งน่าจะเป็นแนวโน้มที่แสดงว่าผู้พูดภาษาพัทลุงจะออกเสียงหน่วยเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานเพดานแข็งเป็นเสียง

มีลมทั้งหมดก่อนเสียงอื่น ส่วนการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานเพดานอ่อนนั้นมีแนวโน้มว่า ผู้พูดภาษาพัทลุงกำลังจะเปลี่ยนแปลงลักษณะการออกเสียงจากเสียงไม่มีลมเป็นเสียงมีลม เพราะมีผู้พูดภาษาพัทลุงออกเสียงเป็นเสียงมีลมมากกว่าไม่มีลม คิดเป็นอัตราส่วนของพื้นที่ 6:4 ส่วนการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเกิดที่ฐานปุ่มเหงือกนั้น กำลังมีการแข่งขันระหว่างการออกเสียงเป็นแบบไม่มีลม ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาพัทลุง และการออกเสียงแบบมีลมเหมือนภาษาไทยมาตรฐานหรือภาษาใต้ถิ่นอื่น เพราะมีการออกเสียงในพื้นที่เป็นอัตราส่วนที่เท่ากันคือ 5:5

7. สรุปผล

การศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาไทยถิ่นพัทลุงพบว่า การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว มีทั้งที่ออกเสียงต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน คือ คำที่ภาษาไทยมาตรฐานออกเสียงมีลม แต่ในภาษาไทยถิ่นพัทลุงออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลม และออกเสียงเป็นเสียงมีลมเหมือนกับภาษาไทยมาตรฐาน นอกจากนี้ในแต่ละพื้นที่ในจังหวัดพัทลุงยังมีการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกันด้วย ผลการวิจัยจึงสอดคล้องกันที่มีการกล่าวว่า “ภาษาไทยถิ่นต่างๆ ในจังหวัดเดียวกันแต่ละพื้นที่ยังมีการออกเสียงต่างกัน” (ภาษาไทย 3 หน้าที่ 7-15, 2534:473) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จระพันธ์ แก้วชนะ ที่กล่าวว่า “มีหน่วยเสียงพยัญชนะบางตัวในจังหวัดพัทลุงที่มีการออกเสียงต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน เช่น หน่วยเสียง /ph-/ ในบางครั้งจะออกเสียงเป็น /p-/ หรือหน่วยเสียง /th-/ ในบางครั้งจะออกเสียงเป็น /t-/ เป็นต้น” (จระพันธ์ แก้วชนะ, 2531:115)

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า การแปรของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาพัทลุงดังกล่าวข้างต้นนั้นอาจมีสาเหตุเนื่องมาจากอิทธิพลภายนอกภาษา ซึ่งมีหลายประการด้วยกัน เช่น การคมนาคม สื่อสารมวลชน การติดต่อกับคนต่างถิ่น เป็นต้น การที่ผู้วิจัยสันนิษฐานเช่นนี้ก็เนื่องจากผลการวิจัยที่ปรากฏว่า พื้นที่ในอำเภอเมืองพัทลุงมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมของคำที่ใช้ทดสอบเป็นเสียงมีลมทุกคำ อันเป็นลักษณะที่ต่างไปจากลักษณะเฉพาะของการออกเสียงของคนพัทลุง คือ การออกเสียงไม่มีลม เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของอำเภอเมืองพัทลุงจะพบว่า อำเภอเมืองพัทลุงเป็นศูนย์กลางความเจริญด้านต่างๆ เช่น การศึกษา การคมนาคมสื่อสาร เศรษฐกิจการค้า นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่ตั้งของส่วนราชการของจังหวัด จึงมีคนต่างถิ่นอาศัยอยู่มากและน่าจะมีการใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการสื่อสารมากกว่าในพื้นที่อื่นๆ การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมจึงเป็นการออกเสียงแบบมีลม ซึ่งเป็นลักษณะของการออกเสียงเหมือนกับในภาษาไทยมาตรฐานหรือภาษาไทยใต้ถิ่นอื่น และเปลี่ยนไปจากการออกเสียงแบบไม่มีลมอันเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาพัทลุง

ในทางกลับกัน ผลการวิจัยปรากฏว่าพื้นที่อำเภองหรา และอำเภอเขาชัยสนมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมของคำที่ใช้ทดสอบเป็นเสียงไม่มีลมทุกคำ อันเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาพัทลุง เมื่อพิจารณาดำแหน่งที่ตั้งของทั้งสองอำเภอจะพบว่า อำเภอทั้งสองนี้ตั้งอยู่ในพื้นที่ตรงกลางของจังหวัด และไม่มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่จังหวัดอื่น ถึงแม้ว่าอำเภองหราจะมีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดตรัง แต่บริเวณนั้นมีเทือกเขาขรหัดกันอยู่ไม่สามารถจะเดินทางติดต่อกับคนในจังหวัดตรังได้สะดวก การที่คนพัทลุงใน 2 อำเภอนี้ ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าวแบบไม่มีลมทุกคำ จึงน่าจะเนื่องมาจากการที่ได้รับอิทธิพลภายนอกน้อยกว่าพื้นที่อื่นๆ นั่นเอง ทำให้สามารถรักษารักษาการออกเสียงตามลักษณะเฉพาะของภาษาถิ่นพัทลุงไว้ได้

ส่วนผลการวิจัยในพื้นที่กิ่งอำเภอป่าพะยอม กิ่งอำเภอศรีบรรพต อำเภอควนขนุน และอำเภอตะโหมด ซึ่งพบว่า ผู้พูดภาษาออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมของคำที่ใช้ทดสอบเป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลมแสดงให้เห็นว่า ในพื้นที่นี้กำลังมีภาวะเปลี่ยนแปลงการออกเสียงในภาษาไปเป็นแบบภาษาไทยมาตรฐานหรือภาษาไทยใต้ถิ่นอื่นมากกว่าการคงลักษณะการออกเสียงตามลักษณะเฉพาะของภาษาถิ่นพัทลุง และมีแนวโน้มว่ากำลังจะกลายเป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงแบบมีลมทั้งหมดเช่นเดียวกับพื้นที่อำเภอเมือง

เมื่อพิจารณาลักษณะพื้นที่ของอำเภอเหล่านี้จะเห็นว่า เป็นพื้นที่อำเภอขอบนอกของจังหวัดพัทลุง และเป็นพื้นที่ที่มีอาณาเขตติดต่อกับพื้นที่จังหวัดอื่น คือ กิ่งอำเภอป่าพะยอม กิ่งอำเภอศรีบรรพต และอำเภอควนขนุน อยู่ทางทิศเหนือของอำเภอเมืองพัทลุง ทางทิศเหนือของกิ่งอำเภอป่าพะยอมและอำเภอควนขนุนติดต่อกับจังหวัดนครศรีธรรมราช และอำเภอควนขนุนซึ่งมีพื้นที่บางส่วนเป็นทะเลน้อย สามารถติดต่อกับอำเภอระโนด จังหวัดสงขลาได้ ทางทิศตะวันตกของกิ่งอำเภอป่าพะยอม และกิ่งอำเภอ

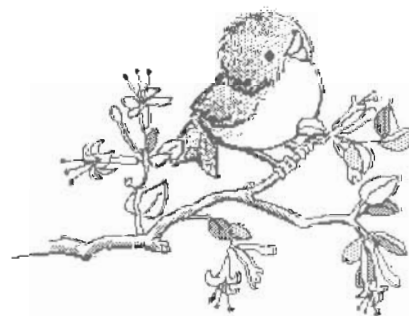
ศรีบรรพตติดต่อกับจังหวัดตรัง ส่วนอำเภอตะโหมดเป็นอำเภอที่อยู่ทางตอนใต้ของจังหวัด โดยมีอาณาเขตทางทิศตะวันตกติดต่อกับจังหวัดตรัง ด้านอื่นติดต่อกับอำเภออื่นๆ ของจังหวัดพัทลุง และทางด้านทิศใต้ติดต่อกับอำเภอป่าบอน ซึ่งมีเส้นทางผ่านต่อไปยังอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลาได้

เนื่องจากพื้นที่ส่วนนี้เป็นอำเภอที่อยู่ทางทิศเหนือของจังหวัดพัทลุงถึง 3 อำเภอ จึงอาจจะเป็นไปได้ว่า คนพัทลุงในบริเวณนี้ได้รับอิทธิพลการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมเป็นเสียงมีลมมาจากคนที่พูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช นอกเหนือไปจากอิทธิพลด้านสื่อสารมวลชนที่ใช้ภาษาไทยมาตรฐานแทบทั้งหมด

สำหรับผลการวิจัยในพื้นที่กิ่งอำเภอบางแก้ว อำเภอป่าบอน และอำเภอปากพะยูน ผู้วิจัยพบว่า ผู้บอกภาษาออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมของคำที่ใช้ทดสอบเป็นเสียงไม่มีลม เท่ากับเสียงมีลม จึงสันนิษฐานว่า ในพื้นที่นี้กำลังมีการแข่งขันกันระหว่างการออกเสียงแบบที่เป็นลักษณะเฉพาะของภาษาพัทลุงกับการออกเสียงแบบภาษาไทยมาตรฐานหรือภาษาไทยใต้ถิ่นอื่น พื้นที่ที่มีลักษณะการออกเสียงเช่นนี้เป็นพื้นที่ทางตอนใต้ของจังหวัดพัทลุง ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ดังนั้นจึงมีโอกาสที่จะรับอิทธิพลของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม เป็นแบบมีลมมาจากถิ่นอื่นได้ง่าย อนึ่งอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นศูนย์กลางการค้าและการท่องเที่ยว มีผู้คนจากต่างถิ่นมาเยือนจำนวนมาก ทำให้เป็นพื้นที่ที่มีการใช้ภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าอำเภออื่นๆ ในจังหวัดสงขลาจึงอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีการออกเสียงแบบภาษาไทยมาตรฐานมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี การแปรของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในบริเวณนี้ยังมีการแข่งขันกันอยู่ระหว่างการออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมกับเสียงมีลม จึงยังไม่อาจจะชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะใด แต่จากการพิจารณาการแปรของการออกเสียงในบริเวณอื่นๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ก็อาจจะสันนิษฐานได้ว่า ต่อไปบริเวณนี้คงจะมีการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องเป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม เนื่องจากอิทธิพลภายนอกภาษาที่มีต่อการแปรของภาษานั้นเอง

จากผลการวิจัยดังรายละเอียดที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยใคร่จะตั้งข้อสันนิษฐานโดยสรุปว่า อิทธิพลภายนอกภาษา เช่น การติดต่อสื่อสาร การคมนาคม และความเจริญด้านต่างๆ น่าจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาไทยถิ่นพัทลุง อย่างไรก็ตามการศึกษานี้ยังไม่อาจถือเป็นข้อสรุปที่แน่นอนถูกต้อง ผู้วิจัยจึงคิดว่าน่าจะมีการศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในแนวภาษาศาสตร์สังคมต่อไป เพื่อจะเป็นข้อยืนยันที่แน่ชัดยิ่งขึ้นว่า อิทธิพลภายนอกภาษามีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของภาษาในกรณีนี้จริง

เอกสารอ้างอิง

- จระพันธ์ แก้วชนะ. 2531. *ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบันจังหวัดพัทลุง*. ปริญญาโท ศึกษ.สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฉันทน์ ทองช่วย. 2527. *การแบ่งกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้*. ในวัฒนธรรมบักยี่ได้หน้า 105-108 พิมพ์เนื่องในงานแสดงวัฒนธรรมภาคใต้ 2537. วิทยาลัยครูสงขลา.
- เพ็ญพร ตันวัฒนานันท์. 2525. *การเปลี่ยนแปลงพยัญชนะต้นกักสลิลในภาษาถิ่นเชียงใหม่กับตัวแปรทางสังคมบางประการ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พริ้มรส มารีประสิทธิ์. 2525. *การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุของผู้พูด : การศึกษาคำศัพท์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชณี เสนีย์ศรีสันต์. 2525. *การศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงในภาษาลาวพวนมาบป้อเจ้าของผู้พูดภาษาที่นี้อายุต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2533. *ภาษาศาสตร์สังคม*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี อรุณเรือง. 2533. *การแปรของวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับผู้พูด*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.